

1er ACCÈSSIT ADULTS

ELENA CODÓ GÓMEZ

MONÒLEG PER UNA OMBRA SOLITÀRIA

No tinc nom i ja fa temps que vaig oblidar si tinc història. Segurament algú va batejar-me un dia. Un dia. Qualsevol dia. No té importància. Ara només camino en cercles. Sí, perquè la plaça té forma rodona, en realitat no és que la plaça sigui rodona sinó que dins la plaça hi ha un espai rodó més elevat que la resta, ple de gespa i caques de gos, i al mig una estàtua. La del Canonge Rodó, rodó com la plaça, bé no la plaça sinó l'espai rodó més elevat amb gespa i caques de gos. El canonge també està tot ple de caques, però de colom. És difícil que un gos pugui pujar sobre l'estàtua. Potser no és una estàtua sinó una escultura. No ho sabria dir perquè jo no sé en quin moment una escultura passa a ser una estàtua i una estàtua passa a ser una escultura. Si no fos per les caques, de colom, fa bona cara el canonge. Canonge sona important però jo no sé què vol dir exactament només sé que sona important i catòlic, això segur. Però fa cara de bona persona, o estàtua, o escultura. No totes les persones amb noms importants fan cara de bones persones. Però fer cara de bona persona tampoc vol dir que sigui bona persona, o estàtua. Igual que totes les persones amb noms importants i sense cara de bones persones siguin dolentes. Jo si algun dia em trobo amb alguna persona important li giro la cara, però com que totes les persones amb qui em trobo no sé quin nom tenen tampoc no sé si són importants o no, llavors els giro a tots la cara per si de cas. De vegades em canso de caminar al voltant del Canonge i m'assec perquè sóc vella. Això sí que ho sé.

Tampoc sé si ho sóc molt o poc. Però sí que sé que se'm cansen les cames i haig de seure o que els nens em miren fixament quan passen pel meu costat com reconeixent la distància que ens separa, o que la gent s'aparta perquè faig pudor de vella. Els vells fem pudor, alguns que no volen ser vells proven d'amagar-se-la i es dutxen i es refreguen com si poguessin treure-se la de sobre, però és una pudor que ve de dins. A mi no em molesta la pudor, casa meva fa pudor, ho sé perquè sento els veïns que es queixen, una vegada van trucar la policia, com si la policia no fes pudor! Van venir després els de l'ajuntament amb una brigada de neteja i em van destrossar la casa. Me la van deixar que ja no era meva, m'ho van llençar tot, tots els meus tresors. Aquesta gent, els de l'ajuntament, són una colla de sonats, només van a la seva. Jo no puc fer res si faig pudor de vella. No tenien cap dret a llençar-me res. Sóc com una mena d'estruç jo i tot allò que brilla em crida l'atenció i ho he d'agafar. Potser no cal que brilli, potser només cal que em cridi l'atenció perquè ho agafi. I després jo els vaig dir que no però se'm van emportar, i van dutxar-me, jo vaig estar amb els ulls tancats tota l'estona perquè em feia mal el coll de tant girar la cara. Tancar els ulls és com girar el cap però no ho pots fer sempre. No ho pots fer si vas pel carrer caminant. Però mentre em dutxaven jo podia tancar els ulls perquè em tenien agafada entre tres. Es pensaven que podrien treure'm la pudor. A mi no em feia vergonya que em veiessin despullada però em feia ràbia que

m'haguessin destrossat la casa i haguessin llençat les meves coses per això els cridava i els insultava amb els ulls tancats, i si podia els hi etzibava un cop de puny, però això era més difícil perquè jo sóc vella i ells eren tres. Després em van vestir amb una roba que no era la meva i em van deixar en una habitació amb una taula, que no era rodona, no m'agrada caminar al voltant de les taules quadrades, això ho vaig descobrir aquell dia. Després va venir una dona i em va començar a fer preguntes, estúpides al meu entendre, si tenia família, i jo que sé, suposo perquè tothom en té. Si tenia fills...Jo no obria la boca si no era per insultar-la. Al final em van deixar marxar després d'obligar-me a menjar una sopa asquerosa i un tros de carn sec. Em van tornar la clau de casa meva però no la meva roba. I la dona aquella va dir que passaria a veure'm . I sí que ha vingut però jo no li he obert la

porta. Sé quan és ella perquè sempre truca moltes vegades i es posa a cridar al costat de la porta "Sra. Agustina" No sé pas a qui crida perquè jo no tinc nom, vull dir ara, si en tenia algun el vaig perdre, ja no m'enrecordo. però Agustina segur que no, vaja segur. No. Quan ella crida al costat de la porta jo començo a bordar, perquè abans tenia quatre gossos però també se'ls van emportar. Quan vaig arribar a casa gairebé em poso a plorar, em vaig sorprendre perquè feia molts anys que no recordo haver plorat, només obrir la porta ja sabia que me l'havien canviat. Només havien deixat quatre mobles, que estic segura que no eren meus perquè no recordo haver-los vist mai, em van assegurar que no m'havien llençat res que fos "essencial" essencial què vol dir això perquè per mí tot era essencial. Van recomanar-me que ingressés els diners a un banc que era perillós tenir tants diners a casa. Si no s'haguessin endut les meves coses ara els diners no estarien tan desprotegits, perquè jo els havia amagat ben amagats. Gairebé els llencen, em diuen, malparits, prou que els havien olorat i per això van venir segur que se'n van embutxacar un bon feix de bitllets. Com que sóc una vella desmemoriada, deuriem pensar, el que em fot més és que s'enduguessin els meus amagatalls perquè ara no sé on posar-los. Hauré de tornar a començar. Però aquest cop buscaré gats perquè els gats esgarrapen i són més difícils d'agafar, així si tornen els de l'ajuntament segur que s'emporten unes quantes esgarrinxades.